

== ΤΟ ΤΣΑΪ ==

Ἡ κυρία δέχεται.

Ἔχει «Πέμπτης ἀπογευματινῆς τείνον», ἤτοι «Φάιβ-ὀ-κλόκ τί».

Τὰ δύο συνεχόμενα σαλονάκια εἶνε πλήρη. Κόσμος εὐγενῆς, καλῆς, εὐμορφος. Κόσμος νέος ἐκ τῶν δύο φύλων, μὲ μόνως παραφωνίας τὰς τρεῖς σεβαστὰς Κυρίας καὶ τὰ δύο γερωντοπαλήκαρχα, ἅτινα κοσμοῦσι σχεδὸν πάντοτε τὴς ἐκλεκτὰς κοσμηκὰς συναθροίσεις τοῦ τόπου μας, διὰ τὴν συνοχήν ἴσως τῶν ἱστορικῶν περὶδδων.

Αἱ συζητήσεις, τὰ χριτολογήματα καὶ αἱ φιλοφρονήσεις σκορπίζονται ἀνά τοὺς διαφόρους ὀμίλους, αἱ φωναὶ δὲ καὶ οἱ γέλωτες ὡς ἄλλα σερπαντὲν ἐμπλέκονται εἰς τὸν γενικὸν θόρυβον τῶν προσκελημένων, ἵνα προαναγγείλουν ὅτι ἡ Ἑϊκὴ ἀπογευματινὴ ὄα εἶνε ζωηροτάτη, ὅπως ἄλλωξ τε συμβόλη, πάντοτε, ὁσάνκις ἡ Κυρία δέχεται.

Οἱ πλήρεις ἀγνίζοντος τείου κύαθοι μὲ τὰ μικροσκοπικὰ χειλόμακτρα, καθὼς καὶ τὰ ποικίλα τῆς ζαχροπλαστικῆς τέχνης γλυκίσματα προσφέρονται φιλεφρόνως εἰς τοὺς διαφόρους κεκλημένους.

— Προτιμᾶτε γάλα;

— Νό, μερσί. Κοριάκ παρακαλῶ.

— Ἐνα φλιντζάνι ἀκόμη;

— Ἀδὲκ πλεζίρ, Μιχτάμ.

Καὶ τὰ «Σᾶς παρακαλῶ», τὰ «μερσί», «σὸν ντοῦτ», «τὰ πολλὰ χιλλικὰ», «μερικὰ γερμανικὰ», «λογιτέννις», καὶ «ἄλλα ἀγγλικὰ», «τὰ ὀλίγα κινέζικα» — ὁ ὀμιλῶν εἶνε βραδύγλωστος — ρίπτονται εἰς τὴν εὐθυμον ὀμήγουριν ὡς ποικιλόχρωμα κομφετί. Ἡ ἀπογευματινὴ ἀρχίζει ὄντως νὰ γίνετα διασκεδαστικωτάτη, καὶ ὄα ἐτελειῶνε τοιαύτη, ἐὰν δὲν συνέπιπτε ἐκ τῆς ἡμηνεωγμένης Ὀύρας νὰ ὀσαθῇ πρὸς τιμῶν, διερχόμενος ὁ ἱατρός, φίλος ὄλων σχεδὸν τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ

— Γιατρὲ, Γιατρέ.

— Καλὲ ὁ Γιατρός μας!

— Ὀραῖα! Θέλετε Γιατρὲ νὰ μᾶς τὸ σᾶσετε;

— Μέσα, μέσα ὁ Γιατρός.

— Μέσα διὰ τῆς βίας.

Καί μία ὄμιλος Δεσποινίδων καί Κυρίων τρέχει πρὸς τὴν κλίμακα, περικυκλώνει τὸν Ἰατρὸν καί τὸν φέρει ἐν βῶθ' ἐνδόξης αἰθούρας.

(Ὁ ὄμιλος βεβαίως Λυοντζεῖου νόμου ἀγάπης καί ἐκτιμῆσεως ὅα ἐπιπτεν ὁ Ἰατρός, ἐὰν ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἔσπευδε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς τραυματικῶν χειρῶν τῶν κεκλημένων τῆς, με ὄρος δὲ σοβαρὸν καί φιλικῶς ἐπιτιμητικὸν νὰ τοῦ ἀποτείνη τὴν ἐρώτησιν.

— Ἰατρέ μου, ἔρχεσθε νὰ ὄητε τὰ παιδιὰ καί δὲν μπαίνατε μέσῃ νὰ πάρετε ἕνα τσάι;

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁμιλῶς νὰ τελειώσῃ τὴν ἀπάντησιν ὁ Ἰατρός ὅτι «εἶδε τὰ παιδιὰ, ἀπύρετα σχεδόν, καί φέγγει διότι ἔχει ἐπισκέψεις», ὅταν ἐν ἀλλοκλαγγῇ φωνάζουν τὰ διάφορα στόματᾶ.

— Ὅχι, ὄχι. Πρῶτα τσάι μαζί μας.

Καί πέντε ταυτόχρονως κύπελλα περυσιάζονται ἐνώπιόν του.

Ὁ Ἰατρός με τὴν χαρκατηριζούσαν αὐτὸν εὐγένειαν, τὰ ἀποκροῖει.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τσάι ὅπως ζεῖρατε δὲν πείρω πατέ.

— Ἀπὸ περιφρόνησιν; λέγει γελωῶσα μία Δεσποινίς.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ἄλλη. Ἀπὸ ἰδιοτροπίαν!

— (Ὅυτε, προσθέτει τρ. τῆ. Διὰ λόγους ὕμεινῆς!

— Νόστιμῶ! Νόστιμῶ! Χά, χά, χά.

— Δὲν ὅα ἦτο ἐν τούτοις περκαθῶν, διακόπτει με τόνον ὀπισθῆρα το βάρυν ὁ Ἰατρός, ἐὰν τὸ ἔκλυον ἀκριβῶς διὰ τὸν τελευταῖον λόγον.

— Ἀλήθειᾶ; Πραγματικῶς;

— Τότε νὰ μᾶς τὸν πῆτε

— Τοὺς λόγους τῆς ὕμεινῆς παρκαλοῦμεν.

— Νὰ τοὺς μάθωμε. Ἐμπρός Ἰατρέ.

— Διαλέξιν λοιπόν; ἐρωτᾷ ὁ Ἰατρός

— Ναί, ναί. Σᾶς ἀκούμε. Ἐμπρός.

Καί εἰς τὰς θέσεις ὅπου εὐρίσκοντο περίεξ τοῦ Ἰατροῦ, ἀφ' ἑκπυσε πᾶς ὄρυθος, ὡς δὲ διὰ μαγείας ἡ τρελλὴ ὀμήγουρις μεταβλήθη εἰς ἄφρονον ἀροστέριον, ἤλασαν αὐτὴν ἐμπεδύοντα.

Δὲν ἐγχειρίζοντο ἄλλαι παρκαλήσεις. (Ὅυτε καθηρητικὴ ἔδρα, διὰ νὰ ἀνιπτῶς ὁ μελίρρυτος καί γόης ρήτωρ τὸ θέμα του Ἦσκεσαν ἡ ἀποτόμως βικιλεύσασα σιγή διὰ νὰ μεταβληθῇ τὸ πεζὸν θέμα, εἰς οἰστρον ποιητικόν, καί ἡ ξηρὰ ἐπιστημονικὴ ἀνάλυσις νὰ μεταμορφωθῇ εἰς μεγαλεῖον ἰδεῶν, εἰς εὐγλωττίαν συγλανοῦσασαν καί τὴν ψυχὴν καί τὴν σκέψιν.

— καταλήγω ἐπὶ τὸ ἀποθαρρυντικῶς πεζότερον: τὰς βλάβας τοῦ τείου. Ἢ ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι καφραίνῃ καί τε ἰδιαίτερα αὐτοῦ ἀρρηκτικῶς ἔλαια

δημιουργοῦσι ἐκ τῶν μᾶλλον διεγερτικῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ καταστρεπτικῶς ἐπιδραστῶν ἐπὶ τῆς καρδίας. Ἡ τούτου κατάρχεσις μᾶς παρουσιάζει τὸν Τεῖσον, νόσον τῆς ὁποίας τὰ συμπτώματα εἶνε, υπερβολικὸς ἐρεθισμὸς τῆς καρδίας καὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, παλμοὶ συνεχεῖς, ἔντασις ἀρτηριακῆ ἀνωτέρα τῆς κανονικῆς, ἀνακλῶσεις τῶν τερόντων, τοῦ δέρματος καὶ σειρά ὅλη φαινομένων δηλητηριάσεως. Τὸ τέϊον συντελεῖ εἰς ἰσχύοτητα, παρεμπόπτουσα δὲ νόσος θὰ εὑρίσκει τοὺς τεϊοπάτας ἐλάχιστα ἀντέχοντας. Τώρα ἐὰν οἱ ἀντιαλκοολικοὶ ἐνδείκνυον τὸ τέϊον ὡς ποτὸν δυνάμενον νὰ ἀντικαταστήσῃ, τὸν οἶνον, ζητοῦν ἀπλούστατα τὴν κατάργησιν τῆς ὑγιεινῆς. Διότι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ θεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ κατάρχεσις τοῦ τεϊοῦ εἶνε ἐπικινδυνωδέστερα, συντελεῖ δηλαδὴ εἰς μεγαλύτερας καταστροφάς, ἐκείνης τοῦ οἴνου. Τὸ ἐκ τοῦ οἴνου οἰνόπνευμα εἶνε ἀσφαλῶς ἐλιγώτερον δηλητηριώδες διὰ τὸ νευρικὸν σύστημα, τῆς καρφείνης τοῦ τεϊοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὰς ἀντιपुरετικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας μετὰ κοπῆς δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, δεδομένου, ὅτι τὸ ὕδωρ ἐν ᾧ πρῶτα σκευάζεται, ἀπολυμαίνεται διὰ τῆς ἐράσεως, λόγος ἱκανὸς νὰ μὴ μολύνεται ὁ πεπτικὸς σωλήν, ὃ ὅποτος, ἐν τούτοις πολλαῖς πάλαι ἐκ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν τῶν ἀρωματικῶν ἐλαίων. Τοιαῦται ἐν συντόμῳ, εἶνε αἱ βλάβαι, ἃς προξενεῖ τὸ ἐξηυγενισμένον τοῦτο ποτὸν. Βλάβαι, οἵτινες εἰς τὸν εὐρὺν κατάλογον τῶν καθ' ἐλάχιστον προσφερομένων ἐκ τοῦ κακῶς ἐννοουμένου πολιτισμοῦ συμφορῶν, κατέχουσι ἴσως τὴν ἀσχημότεραν θέσιν, ἱκαναὶ ὅμως νὰ καταστρέψωσι θεολογικῶς ἄτομα, εἰςγενεῖας, κοινωνίας ὁλοκλήρους. Δὲν βλέπω εὐτυχῶς ἀκόμη ἅπαν τὰ ἔργα τοῦ ξενικοῦ δηλητηρίου ἐπὶ τῶν πλείστον ἀμαρτῶν καὶ ροδαίων ἱκανικῶν μας, διακρίνω ἐν τούτοις τὴν τάσιν πρὸς μίαν ἐπικίνδυνον νευρικότητα, τὴν ἐκδηλώσεις ὑπόβουλο σπασμωδικότητα, ὡς ἐκείνης ἐνὸς γέλιτος πολὺ ἀπέχοντος τοῦ παιδικοῦ, τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀνοικοῦ, τοῦ φυσικοῦ γέλιτος τῆς φυλῆς μας. Διακρίνω ἐν τῇ ὑπερδιεγέρσει καὶ μίαν κατάπτωσιν ἐξαντλητικὴν καὶ φοβούμεν νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ ἐμμονὴ εἰς δουλικὴν ἀπομίμησιν ξένων καταστρεπτικῶν ἐθιμῶν, θὰ δηλητηριάζῃ σὺν τῷ χρόνῳ οὐ μόνον τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ τὸν νοῦν καὶ αὐτὴν τὴν ἑλληνικὴν ψυχὴν. Ἐὰν ἐδηλητηρίσῃ καὶ ἐγὼ διὰ τῶν λεχθέντων τὴν εὐθυμίαν σας, δὲν θὰ μετανοήσω, ἰδίως ὅταν πεισθῶ, ὅτι τὸ φίλον καὶ εὐγενὲς ἀρχατῆρίον μου ἔλαθεν ὑπ' ὄψεϊ τοὺς σοφοὺς λόγους τῆς Ἐπιστήμης. Ἦδη, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σῶς ἀφήσω».

«Ὁ τοσοῦτον ὀρθωθῶς πρὸ ἐλίγου εἰσαγγείας Ἰατρὸς, ἀπῆρχετο τώρα χαιρῶμενος διὰ κινήσεων τῶν κεφαλῶν. Μετ' ἐλίγον ὡς διὰ συνήρηματος ἀπῆρχοντο καὶ οἱ ἄλλοι, ἀπογεγευμένοι, μελαγχολικοὶ καὶ ἄφωνοι.

Ὁὐδεὶς πλέον ὀρθωθὸς, οὐδὲ ψίθυρος κἄν. Καὶ μόνον ἐν τῇ νευρικῇ σιγῇ, ἡκούσθη θαύματα ἀναστεναχμὸς ἐξελθὼν τοῦ στόχου τῆς νεωτέρης τῶν Δειπονήδων καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν φράσιν·

— Λοιπὸν καθὼς φαίνεται, πᾶνε καὶ τὰ τσάγια.

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΖΟΥΛΛΑΣ

